

last chance

(última oportunitat)

dramatúrgia i direcció **carol lópez**

Teatre Bartrina de Reus / 7 i 8 d'abril

Teatre Lliure de Montjuïc / del 20 d'abril al 14 de maig a l'Espai Lliure

last chance (última oportunitat)

dramatúrgia i direcció **carol lópez**

---

escenografia **Sebastià Brosa**

vestuari **Myriam Ibáñez**

il·luminació **Raimon Rius**

so **Igor Pinto**

---

intèrprets

Dolo Beltrán / Paul Berrondo / Andrés Herrera

---

ajudanta de direcció **Mercè Vila Godoy** / coreografia **Ricardo Salas (errequeerre)** / coreografia tango **Sebastián Grinschpun** i **Myriam Ibáñez** / cançó *Tres calles* **Dolo Beltrán** i **Caïm Riba** / alumna en pràctiques de direcció de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona **Barbara Becker**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

coproducció **Teatre Lliure / Centre d'Arts Escèniques de Reus**

---

agraïments **Àlex Sainz**

---

contacte

Narcís Puig

gira@teatrelliure.com

---

disponibilitat en gira: **gener, febrer i març 2007**

“Oblonski.- Una de dues: o reconeixem que la societat actual està ben organitzada i llavors defensem els drets d'alguns, o reconeixem que tenim privilegis injustos, com faig jo, i ens en aprofitem gustosament.

Levin.- No; si sentíssis la injustícia que suposa, no podries aprofitar-te d'aquests béns. Almenys, jo no podria. Per a mi, el que és principal és no sentir-me culpable.”

(Anna Karenina, Lev Tolstoi)

història 1

“Para conseguir algo que no está a tu alcance necesitas una buena mentira bien trabada.

Es un cliente de los buenos. Siempre paga con billetes de 20.

¿Implicada? Yo no he hecho nada. Sólo soy una cabaretera a la que le gusta coquetear.

Todo el mundo tiene que estar en la mesa a la hora de cenar.

¿Te ha seguido alguien?

Eso déjalo de mi cuenta. La chica me gusta tanto como el botín.

Dame la maleta.

Dime lo que quieres y te lo hago.

Si te ofrecieran la posibilidad de llevarte un millón de dólares, ¿la desaprovecharías?”

història 2

“¿Este regalo es para ti o para mí?

Si no hay cena, no hay postre.

Es una rareza. Está descatalogada. No sabes lo que me ha costado encontrarla.

¿Me estás chantajeando?

Estamos a punto de terminar. Por favor, eres imprescindible ahora... eres insustituible.

Tarde.

¿Te queda algo?

¿Te has comido alguna vez un choripán mirando las estrellas y pensando sólo en disfrutar del sabor del choripán?

No te entiendo.”

història 3

“Es una manera de buscarse la vida como otra cualquiera.

Hola. ¿Te acuerdas de mí? Soy la novia de...

El número es un homenaje a Barbara.

Llego a la Plaza del Este... vacía. Ya no patina ni Dios.

Él es un tipo triste, como tú.

Por una mina así yo sería capaz de...

No está a tu alcance.

Nos domesticaron, loco. Domesticados.

Están buscando una revolución.”

Tres actors per a les tres històries que configuren **Last Chance** (última oportunitat).

carol lópez

© Ros Ribas

Dicen que escribir es un arte que se practica en solitario. No voy a ser yo quien lo desmienta, pero éste es el tercer montaje que hago poniendo en práctica una metodología que en nada tiene que ver con la soledad. Se trata de llegar el primer día de ensayo con la historia que quieres contar y los personajes que van a contarla. Los actores se convierten en cómplices del relato y los diálogos van surgiendo entre todos a partir de improvisaciones.

En **Last Chance** propuse tres historias de diferentes géneros, una de las cuales se deja sin resolver, tres intérpretes para representar todos los personajes y un trasfondo de corrupción, temática sugerida por el teatro al ofrecerme este proyecto.

Mi intención es la misma que tiene un escritor al enfrentarse a una hoja en blanco: contar una historia. La diferencia es que escribir se convierte en un vínculo estrechamente ligado al proceso escénico. Y además, puedo asegurarles que me resulta mucho más estimulante.

Un montón de gracias a mis compañeros: nuevamente, un placer contar con vosotros.

carol lópez

© Ros Ribas

© Ros Ribas

last chance: extractes de premsa

“La obra supone la confirmación del talento de Carol López y nos permite augurar que la directora nos deparará grandes sorpresas en el futuro. Afortunadamente, nada de “última oportunidad”.

Santi Fondevila (**La Vanguardia**)

“Gran oportunidad es la que nos ofrece este espectáculo para ver un teatro moderno, divertido, brillante y, a la vez, con una temática muy actual. (...) Todo tiene un ritmo trepidante. Es un espectáculo lleno de frivolidad cargado de reflexiones. Vale la pena ver Last Chance.”

María José Ragué (**El Mundo**)

“...vivid treball interpretatiu que es defineix per un alt grau de verisme, particularment en el cas de Dolo Beltrán. (...) Andrés Herrera realitza també una interpretació plena d'immediatesa i Paul Berrondo (...) té els parlaments més crítics amb l'especulació immobiliària.”

Francesc Massip (**Avui**)

“Todo en Last Chance es preciso y a la vez sutil. Los diálogos, los guiños, los detalles. El magnífico trabajo de los intérpretes (...) tiene mucho que ver, pues los tres logran componer personajes tridimensionales de carne, hueso y alma. Lo dicho, una oportunidad que hay que aprovechar.”

Begoña Barrena (**El País**)

dolo beltrán

(Barcelona, 1974)

Actriu, cantant i lletrista. Debuta al teatre el 1994, amb Federic Roda. Actriu emblemàtica dels espectacles de Roger Bernat (*10.000 kg, Àlbum, Confort Domèstic, Flors, Joventuts Europees, Trilogia 70*), ha treballat també amb Mario Gas (*El Criat, Lulú*), Àlex Rigola (*Titus Andrònic*) i Josep Mª Mestres (*23 centímetres*). Col·labora amb Carol López des dels projectes d'Assaigs Oberts del Teatre Lliure 2004: *Una història en quatre parts* i *No pido nada excepto tiempo soleado*. També ha fet cinema (*Nubes de Verano*) i televisió en les sèries de ficció *Polar* (dir. Cesc Gay, Roger Bernat i Nico Baixas), *Jet Lag* (dir. Miriam Iscla), *Moncloa, ¿dígame?* (dir. Oriol Grau) i *Dinamita* (dir. El Tricicle). La seva carrera de cantant comença el 1995 fent de solista de LA TRIBU de Santi Arisa i per diverses orquestres de ball. El 2002 amb l'aparició del disc *Pastora*, es consolida com a cantant i component d'aquest grup de pop electrònic. Aquest disc obté el Disc d'Or dels Premis Puig-Porret de la Crítica de Catalunya, el premi Cadena Dial al Millor Grup de l'Any i el Premi Endrerrock al Millor Disc de parla no catalana. El 2004 fa de lletrista per al disc *Fràgil* d'Ana Torroja, i el 2005 col·labora amb diversos artistes a *20 años con Peor Imposible, Amigos de los animales* (Pereza), *Arde la calle* (Radio Futura) i *Serrat... ¡eres único!*. El 2005 també apareix el segon disc de Pastora, *La vida moderna*, que ha estat nominat als pròxims Premis de la Música en diverses categories.

paul berrondo

(Donostia, 1967)

Diplomat en Interpretació per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Ha seguit diversos cursos d'interpretació, veu, expressió corporal i doblatge amb professionals d'aquí i de fora, com Manuel Lillo, Bob Macandrew, James de Paul o Leonardo Bronstein. Debuta el 1987 al Teatre Lliure, amb *Réquiem* de la Gelabert-Azzopardi Companyia de Dansa. Ha treballat sota la direcció d'Amparo Larrañaga, José Sanchis Sinisterra, Paco Ortega, Txema Ocio, Pere Planella, Herman Bonnín, Manuel Dueso, Ramón Barea, Lluís Homar, Boris Rotenstein i Philippe Howar. També ha format part de diversos espectacles de La Fura dels Baus. Des de l'any 2000 ha participat en *El criat* de Robin Maugham (dir. Mario Gas), *El alcalde de*

Zalamea de Calderón de la Barca (dir. Sergi Belbel), *Los sobrinos del Capitán Gran* (dir. Paco Mir), *Lear* d'Edward Bond (dir. Carme Portaceli). Amb Carol López, ha treballat en *Una història en quatre parts* (Assaigs Oberts, 2004) i a *V.O.S.* (Espai Lliure, 2005). Ha fet també cinema, publicitat i televisió. Dels últims anys, en destaquen les sèries *Laberint d'ombres*, *Hospital Central*, *Miguel Hernández*, *Majoria absoluta*, *Setze dobles*, *Jet Lag* i *Cuéntame... como pasó*. Els seus últims films han estat *El beso del oso* de Sergeiv Bodrov (2001), *Jugar a matar*, d'Isidro Ortiz (2002) i *El perfume*, de Tom Tykver (2005).

andrés herrera

Des del 1995 ha seguit diversos cursos d'interpretació i clown amb Gerard Acero, Juan Carlos Corazza, Merche Ochoa, Nancy Tuñón, Johnnie Melville, Txiki Berraondo, Marc Martínez, Cristina Lüngstelmann i Javier Daulte. Ha treballat amb La Fura del Baus, Ricard Gázquez (*Una visió del buit*, 2001), Marc Martínez (*Super-Rawal*, 2003), Lurdes Barba (*Barcelona mapa d'ombres*, 2004), Sergi Belbel (*Forasters*, 2004) i Pau Miró (*Bales i ombres*, Espai Lliure 2006). Amb Carol López ha treballat en *Una història en quatre parts* (Assaigs Oberts, 2004) i a *V.O.S.* (Espai Lliure, 2005). Ha participat en diverses sèries de televisió, com *Estació d'enllaç*, *Dinamita*, *Art Heist*, *Rapados* o *Los hombres de Paco*. Ha fet també cinema, amb Joaquín Oristrell (*Novios*, 1998), Javier Domingo (*Mala uva*, 2003), Iñaki Dorronsoro (*La distancia*, 2005) i Tom Tykver (*El perfume*, 2005).

carol lópez

(Barcelona, 1969)

Llicenciada en Dramatúrgia i Direcció Escènica per l'Institut del Teatre de Barcelona. Participa en el Laboratori d'escriptura i dramatúrgia organitzat pel Royal Court de Londres, la SGAE i el Sitges Teatre Internacional - Creació Contemporània 02 i en el curs *La dramaturgia de la catástrofe* de Rafael Spregelburd, organitzat pel festival Temporada Alta i la Sala Beckett de Barcelona. Ha estat becada pel Ministeri de Cultura al Seminario de guión Cinematográfico de l'Escuela de Cine y Televisión de San Antonio de los Baños (Cuba) i a diversos cursos d'escriptura dramàtica a Buenos Aires (Argentina). El 1997 s'inicia en la dramatúrgia amb una escena d'*Antígona, una comedia*, dins el cicle Novíssims Autors de la Sala Beckett. L'any següent obté el Premi María Teresa León amb *Susie*, que muntarà el 1999. L'any 2000 fa una lectura dramatitzada d'un altre text, *Ese cuento llamado amor* dins el projecte Trafic. El 2003 dirigeix *La Senyoreta Júlia*, d'August Strindberg (Sala Muntaner) i signa la dramatúrgia i la direcció de *No pido nada excepto tiempo soleado*, sobre poemes de Raymond Carver dins el cicle Assaigs Oberts del Teatre Lliure. El 2004, dins el mateix cicle, presenta *Una història en 4 parts* i dirigeix *Esthetic Paradise*, de Victòria Szpunberg. La temporada passada va estrenar a l'Espai Lliure *V.O.S. (versió original subtitulada)*, un espectacle que ha rebut un ampli reconeixement del públic i de la crítica.

Gira *Last Chance*

febrer 07:

santiago de compostela, blanes, rubí

març 07:

salt, vilafranca, artà, lleida, sant celoni

EL TEATRE LLIURE

1976...

Creat en 1976 per un grup de professionals vinculats al teatre independent, el Teatre Lliure es va singularitzar per la seva aposta pel teatre de text, amb la relectura dels clàssics i el compromís amb la creació contemporània, desenvolupant en la seva sala una programació que alternava el teatre amb la dansa i la música. Dirigit en etapes successives per Fabià Puigserver, Lluís Pasqual, Lluís Homar, Guillem-Jordi Graells i Josep Montanyès, la seva implantació en el món cultural català i la seva contribució a la normalització del fet teatral van ser recompensats des de molt aviat amb l'adhesió de un ampli públic i el reconeixement de la crítica.

1989...

UNIÓN DE TEATROS D'EUROPA

de les seves sales, de projecció exterior a través de la presència en festivals i gires dels seus espectacles. Molts països d'Europa i alguns d'Amèrica Llatina han estat ja visitats per produccions teatrals i musicals. En aquesta nova etapa s'aprofundirà en la línia de les coproduccions internacionals, com ara les establertes amb el Hebbel Theater de Berlín, el Salzburg Festival... Per altra banda, des de la inauguració de la nova seu del teatre al Palau de l'Agricultura, i fins la temporada 2003/2004, hauran presentat la seva obra al Teatre Lliure grans noms internacionals com Kristian Lupa, Carlo Cecchi, Philip Glass, Declan Donellan, Fura dels Baus, Philippe Decouflé, Cesc Gelabert, Carles Santos, Compagnie Hervé-Montalvo, Antonio Latella, Thomas Ostermeier, Jan Lauwers, Lluís Pasqual, Bob Wilson, Wooster Group, Peter Sellars...

2004...

Des de març del 2003, Àlex Rigola encapçala el projecte artístic d'una nova etapa que consolida la trajectòria protagonitzada pel Lliure, amb una programació teatral innovadora i una àmplia presència de la dansa contemporània i la música escènica. El teatre entès com un risc i una emoció, de continguts actuals tant en els espectacles de nova creació com en la revisió d'aquells textos que

contenen temes de reflexió i debat encara vàlids. Amb l'aval dels muntatges que han caracteritzat a aquest jove director i el dels noms que l'acompanyen en el seu equip i en l'àmplia proposta de les temporades, el Teatre Lliure ha aconseguit finançar-se com un dels principals referents escènics del panorama teatral nacional.